

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΔΣΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Τόπος: ΑΘΗΝΑ

Αριθμός Απόφασης: 1647

Έτος: 2003

Περίληψη

Αλλοδαποί - Πρόσφυγες -. Από το άρθρο 1Α § 2 της Συμβάσεως της Γενεύης συνάγεται ότι ο αλλοδαπός, ο οποίος επιθυμεί την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως, οφείλει να εκθέσει στη Διοίκηση, με στοιχειώδη σαφήνεια, τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, τα οποία του προκαλούν, κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο, φόβο διώξεως στη χώρα του και να μην το π.δ. 61/1999, το οποίο καθορίζει τη διαδικασία αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγα, ορίζει στο άρθρο 1 § 5, ότι ο αλλοδαπός που υποβάλει σχετικό αίτημα δεν είναι υποχρεωμένος να προσκομίσει για την απόδειξη των ισχυρισμών του, τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, η διάταξη όμως αυτή δεν αίρει, πάντως, την υποχρέωση του ενδιαφερομένου να επικαλεσθεί, έστω και χωρίς να προσκομίζει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, ορισμένα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, εκ των οποίων να είναι δυνατόν να στοιχειοθετηθεί η συνδρομή των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο ανωτέρω προστατευτικό καθεστώς.

Αριθμός 1647/2003

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Δ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Νοεμβρίου 2001, με την εξής σύνθεση: Μ. Βροντάκης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Δ΄ Τμήματος, Δ. Πετρούλιας, Χ. Ράμμος, Σύμβουλοι, Δ. Γρατσίας, Δ. Μακρής, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Τριάδη, Γραμματέας του Δ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 23 Μαρτίου 2001 αίτηση:

του Η. Ζ. Α, κατοίκου Κομοτηνής (*), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Δ. Χατζηπαναγιώτου (Α.Μ. 6911), που τον διόρισε στο ακροατήριο, κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, ο οποίος παρέστη με την Α. Ροδοκάλλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. 9135/35420/1-2-2001 απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Δ. Γρατσία.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, που ζήτησε την απόρριψή της. Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (2723070/2001 ειδικό έντυπο παραβόλου).

2. Επειδή ο αιτών, ο οποίος είναι Τούρκος υπήκοος και ιατρός το επάγγελμα, εισήλθε στην Ελλάδα νομίμως, μέσω του Διεθνούς Αερολιμένα του Ελληνικού, την 16.1.1997, προερχόμενος από τη Ρουμανία και εφοδιασμένος με προξενική θεώρηση, διαρκείας τριών μηνών. Την 5.7.1999 υπέβαλε αίτημα αναγνωρίσεώς του ως πρόσφυγα, υπό την έννοια της Συμβάσεως της Γενεύης, το οποίο απερρίφθη, με την υπ' αριθμ. 9135/35420/27.10.2000 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως. Κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκε από τον αιτούντα η προβλεπόμενη στο άρθρο 3 παράγραφος 3 του Π.Δ. 61/1999 προσφυγή, η οποία απερρίφθη με την υπ' αριθμ. 9135/35420/ 1.2.2001 απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως. Κατ' επίκληση της υπουργικής αυτής αποφάσεως, με την οποία δόθηκε επίσης στα αρμόδια όργανα η εντολή να κινηθεί διαδικασία απελάσεως, εκδόθηκε στη συνέχεια η υπ' αριθμ. 95/035420-5074/9.3.2001 απόφαση του Προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αλλοδαπών της Ελληνικής Αστυνομίας, με την οποία διετάχθη η απέλαση του αιτούντος από τη Χώρα. Κατά της τελευταίας αυτής πράξεως κατετέθη από τον αιτούντα προσφυγή, μετά την άσκηση της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 9135/35420/26.4.2001 απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως. Με την απόφασή του αυτή, ο Υπουργός ενέμεινε μεν στην κρίση του περί απορρίψεως του αιτήματος αναγνωρίσεως του αιτούντος ως πρόσφυγα, τροποποίησε, όμως, τη σχετική, υπ' αριθμ. 9135/35420/1.2.2001 απόφασή του, κατά το μέρος που διέτασσε την κίνηση της διαδικασίας απελάσεως του αιτούντος και χορήγησε στον τελευταίο τρίμηνη προθεσμία "προκειμένου να αναχωρήσει οικιοθελώς σε χώρα της επιλογής του". Εν όψει της αποφάσεως αυτής, ανακλήθηκε στη συνέχεια, με την υπ' αριθμ. 95/35420-5074α/27.4.2001 πράξη του Προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αλλοδαπών της Ελληνικής Αστυνομίας, η πράξη με την οποία είχε διαταχθεί η απέλαση του αιτούντος από τη Χώρα. Με την υπό κρίση αίτηση, συμπληρωθείσα με το από 24.10.2001 δικόγραφο προσθέτων λόγων, ζητείται ήδη, κατ' ορθή ερμηνεία του δικογράφου, η ακύρωση της υπ' αριθμ. 9135/35420/1.2.2001 αποφάσεως του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως περί απορρίψεως του αιτήματος αναγνωρίσεως του αιτούντος ως πρόσφυγα, όπως η πράξη αυτή ισχύει μετά την τροποποίησή της με την προμνησθείσα, υπ' αριθμ. 9135/35420/ 26.4.2001, απόφαση του αυτού Υπουργού, με την οποία επεβλήθη στον αιτούντα η υποχρέωση να αναχωρήσει εντός τριμήνου από τη Χώρα.

3. Επειδή η Διεθνής Σύμβαση περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, υπογραφέισα στη Γενεύη την 28.7.1951 και κυρωθείσα με το Ν.Δ. 3989/1959 (Α' 201), ορίζει στο άρθρο 1Α παράγραφος 2 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967, κυρωθέντος με τον Α.Ν. 389/1968, Α' 125) ότι ως « πρόσφυγας » νοείται, μεταξύ άλλων, και κάθε πρόσωπο, το οποίο « συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας, της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή λόγω του φόβου τούτου δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της Χώρας ταύτης ». Εξ άλλου, ο Ν. 1975/1991, τιτλοφορούμενος «Είσοδος - έξοδος, παραμονή, εργασία, απέλαση αλλοδαπών, διαδικασία αναγνωρίσεως αλλοδαπών προσφύγων κ.λπ.» (Α' 184), ορίζει στην παράγραφο 1 του άρθρου 25, αντικατασταθέντος με το άρθρο 2 του Ν. 2452/1996 (Α' 283), ότι « (...) ο αλλοδαπός που βρίσκεται καθ' οιονδήποτε τρόπο στο Ελληνικό έδαφος, αναγνωρίζεται ύστερα από αίτησή του ως πρόσφυγας και του παρέχεται άσυλο, εφόσον στα πρόσωπό του συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου ΙΑ της από 28.7.1951 Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης « περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων » (...), όπως τροποποιήθηκε με το από 31.1.1967 Πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης (...) ». Ο αυτός νόμος χορήγησε, με την παράγραφο 1 του άρθρου 24, αντικατασταθέντος με το άρθρο 1 του Ν. 2452/1996, νομοθετική εξουσιοδότηση με αντικείμενο τη θέσπιση

διαδικασίας αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγα. Κατ' επίκληση της τελευταίας αυτής εξουσιοδοτήσεως, εκδόθηκε το Π.Δ. 61/1999 (Α' 63), στο άρθρο 1 παράγραφος 5 του οποίου προβλέπεται ότι ο αλλοδαπός που επιδιώκει την υπαγωγή του στο καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης υποβάλλει υποχρεωτικά, μαζί με τη σχετική αίτηση, τα ταξιδιωτικά έγγραφα που κατέχει και τα στοιχεία που πιστοποιούν την ταυτότητά του, τη χώρα προέλευσης, τον τόπο καταγωγής του και την οικογενειακή του κατάσταση και ορίζεται, περαιτέρω, ότι « η αναγνώριση της ιδιότητάς του πρόσφυγα δεν προϋποθέτει απαραίτητως την υποβολή τυπικών αποδεικτικών στοιχείων». Στο άρθρο 2 παράγραφοι 1, 2 και 3 του Π.Δ. 61/1999 ορίζεται ότι το αίτημα του αλλοδαπού εξετάζεται αρχικώς από την κατά τόπο αρμόδια αστυνομική αρχή, καθώς επίσης και ότι η εξέταση περιλαμβάνει συνέντευξη του ενδιαφερομένου, με τη βοήθεια διερμηνέα, προκειμένου να επιβεβαιωθεί το περιεχόμενο της αιτήσεώς του και να διευκρινισθούν οι λόγοι που τον ανάγκασαν να εγκαταλείψει τη χώρα του. Το αυτό άρθρο 2 προβλέπει, επίσης, στην παράγραφο 6, ότι μετά το πέρας της συνεντεύξεως ο υπάλληλος που τη διενήργησε συντάσσει έκθεση, η οποία, κατά τα άρθρα 2 παράγραφος 9 και 3 παράγραφος 1 του Π.Δ. 61/1999, διαβιβάζεται, μαζί με το λοιπό φάκελο, στο Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως, η δε απόφαση περί αναγνώρισεως του αλλοδαπού ως πρόσφυγα ή περί απορρίψεως του αιτήματός του εκδίδεται από το Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου, κατόπιν προτάσεως της Διευθύνσεως Κρατικής Ασφάλειας. Ο αρμόδιος για τη διατύπωση της προτάσεως υπάλληλος συλλέγει, κατά το ως άνω άρθρο 3 παράγραφος 1, κάθε στοιχείο χρήσιμο για την υπόθεση και έχει τη δυνατότητα, κατά την αυτή διάταξη « να ζητεί τις απόψεις και άλλων Αρχών (...) και πληροφορίες από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες ή άλλες οργανώσεις, ιδίως σε ό,τι αφορά την κατάσταση σε τρίτες χώρες προέλευσης ή διέλευσης και (...) να προβαίνει σε επανεξέταση του ενδιαφερομένου για παροχή διευκρινίσεων ή κατάθεση συμπληρωματικών στοιχείων προς τεκμηρίωση της εισήγησής του, εφόσον κρίνει τούτο αναγκαίο ή διαταχθεί σχετικά ». Εάν απορριφθεί το αίτημά του, ο αλλοδαπός δικαιούται, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 3 παράγραφοι 3 έως 7 του Π.Δ. 61/1999, να ασκήσει προσφυγή, επί της οποίας αποφαινεται ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως, κατόπιν γνώμης ειδικής επιτροπής, η οποία καλεί τον ενδιαφερόμενο να παραστεί κατά τη συνεδρίασή της, για να εκθέσει προφορικά, με τη βοήθεια διερμηνέα, τα επιχειρήματά του και να δώσει διευκρινίσεις ή να υποβάλει τυχόν συμπληρωματικά στοιχεία. Τέλος, στο άρθρο 5 του Π.Δ. 61/1999 ορίζεται ότι «ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου, δύναται να διατάξει την εξ υπαρχής εξέταση αιτήματος ασύλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 του παρόντος διατάγματος, αν προσκομίζονται από τον αιτούντα νέα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούν το πρόσωπο αυτού ή των μελών της οικογένειάς του και τα οποία, εάν ήταν γνωστά πριν από την έκδοση της οριστικής απόφασης, θα αποτελούσαν βασικό κριτήριο αναγνώρισής του ως πρόσφυγα».

4. Επειδή, από την παρατεθείσα ανωτέρω διάταξη του άρθρου 1Α παράγραφος 2 της Συμβάσεως της Γενεύης, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης, η οποία ορίζει ότι ως πρόσφυγας αναγνωρίζεται το πρόσωπο, το οποίο, εξ αιτίας δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων εγκατέλειψε τη χώρα του και δεν μπορεί ή δεν θέλει να επιστρέψει σ' αυτήν, συνάγεται ότι ο αλλοδαπός, ο οποίος επιθυμεί την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως, οφείλει να εκθέσει στη Διοίκηση, με στοιχειώδη σαφήνεια, τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, τα οποία του προκαλούν, κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο, φόβο διώξεως στη χώρα του για έναν από τους ανωτέρω λόγους. Και ναι μεν το Π.Δ. 61/1999, το οποίο καθορίζει τη διαδικασία αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγα, ορίζει, στο άρθρο 1 παράγραφος 5, ότι ο αλλοδαπός που υποβάλει σχετικό αίτημα δεν είναι υποχρεωμένος να προσκομίσει, για την απόδειξη των ισχυρισμών του, τυπικά αποδεικτικά

στοιχεία, η διάταξη, όμως, αυτή δεν αίρει, πάντως, την υποχρέωση του ενδιαφερομένου να επικαλεσθεί, έστω και χωρίς να προσκομίζει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, ορισμένα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, εκ των οποίων να είναι δυνατόν να στοιχειοθετηθεί η συνδρομή των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο ανωτέρω προστατευτικό καθεστώς.

5. Επειδή, εν προκειμένω, μετά την απόρριψη του αιτήματος αναγνώρισεώς του ως πρόσφυγα, με την υπ' αριθμ. 9135/35420/ 27.10.2000 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, ο αιτών άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής την κατ' άρθρο 3 παράγραφος 3 του Π.Δ. 61/1999 προσφυγή, με την οποία προέβαλε ότι το έτος 1993 ίδρυσε στην Κωνσταντινούπολη την οργάνωση «IBDA-C Coyotte», η οποία αποτελεί παράρτημα και «ιδεολογικό - πολιτικό μέτωπο» της ισλαμικής θρησκευτικής οργάνωσης «IBDA-C», ότι έχει αρθρογραφήσει σε διάφορα περιοδικά για πολιτικά, ιδεολογικά και θρησκευτικά θέματα, ότι από τα περιοδικά αυτά προκύπτει «το πολιτικό, θρησκευτικό και ιδεολογικό στίγμα της κύριας οργάνωσης και των παραρτημάτων της» και ότι, τέλος, λόγω των παραπάνω δραστηριοτήτων του, «προκλήθηκαν διώξεις εις βάρος του», οι οποίες τον ανάγκασαν να λιποτακτήσει από τον τουρκικό στρατό, στον οποίον υπηρετούσε τη θητεία του και να εγκαταλείψει την Τουρκία. Επί της προσφυγής γνωμοδότησε η προβλεπόμενη στο Π.Δ. 61/1999 ειδική επιτροπή, η οποία διετύπωσε ομοφώνως την γνώμη ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αναγνώρισεως του αιτούντος ως πρόσφυγα. Στο σχετικό, από 4.1.2001, πρακτικό της ειδικής γνωμοδοτικής επιτροπής αναφέρονται, ειδικότερα, εν σχέσει προς τον αιτούντα, τα εξής: « Από τα στοιχεία του φακέλου και τα όσα εξέθεσε εξεταζόμενος προέκυψε ότι η κατά τους ισχυρισμούς του λιποταξία οφείλεται σε προσωπικούς λόγους και όχι σε άλλους λόγους που εμπίπτουν στο άρθρο 1Α της Σύμβασης της Γενεύης ». Ακολούθησε η έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, με την οποία η ασκησθείσα από τον αιτούντα προσφυγή απερρίφθη με την εξής αιτιολογία: «Ο ισχυρισμός ότι κινδυνεύει ή κινδυνεύει να διωχθεί ατομικά στη χώρα του για λόγους θρησκευτικούς δεν αποδείχθηκε από κανένα στοιχείο. Εξ άλλου, από τη χώρα του ανεχώρησε νομότυπα. Η λιποταξία, από μόνη της, δεν μπορεί να θεμελιώσει αίτημα ασύλου, δεδομένου ότι θεωρείται ποινικό αδίκημα, στη συγκεκριμένη δε περίπτωση οφείλεται σε προσωπικούς λόγους και όχι σε άλλους που εμπίπτουν στο άρθρο 1 Α της Σύμβασης της Γενεύης».

6. Επειδή ο αιτών προβάλλει ήδη ότι η προσβαλλόμενη υπουργική απόφαση δεν αιτιολογείται νομίμως, διότι, κατά την έννοια των κρίσιμων εν προκειμένω διατάξεων της Συμβάσεως της Γενεύης και του Π.Δ. 61/1999, ερμηνευομένων υπό το φως των άρθρων 2 παράγραφοι 1 και 2 και 20 παράγραφος 1 του Συντάγματος, για την αναγνώρισή του ως πρόσφυγα αρκούσε απλή πιθανολόγηση. Επικαλείται, επίσης, τα όσα είχε επικαλεσθεί, ως προς τη δράση του, με την προσφυγή του ενώπιον του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, προσθέτει ότι έχει εργασθεί στο «Κουρδικό Πρακτορείο Ειδήσεων» και στην κουρδική «Ερυθρά Ημισέληνο», ότι ήταν ανέκαθεν «φίλος» της κουρδικής οργανώσεως ΡΚΚ και ότι εναντίον της συζύγου του, η οποία είναι «ενεργό μέλος» του ΡΚΚ, εκκρεμούν «δεκάδες δικαστικές αποφάσεις» και προβάλλει ότι από τα στοιχεία αυτά πιθανολογείται επαρκώς δικαιολογημένος φόβος διώξεων του στην Τουρκία, οφειλομένων στις πολιτικές του πεποιθήσεις. Τα παράπονα αυτά δεν ευσταθούν, και τούτο για τους εξής λόγους: α) Ο αιτών δεν εξέθεσε ενώπιον της Διοικήσεως σαφείς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς, ικανούς να καταστήσουν δυνατή την πιθανολόγηση, έστω, της συνδρομής των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης. Ειδικότερα: Ο αιτών δεν διευκρινίζει καθόλου τους λόγους για τους οποίους η ένταξή του στην οργάνωση «IBDA-C» και οι δημοσιεύσεις του σε περιοδικές εκδόσεις θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν φόβο διώξεως, αλλά περιορίζεται να αναφέρει, όλως αορίστως, ότι το «πολιτικό, ιδεολογικό και θρησκευτικό στίγμα της οργάνωσης» προκύπτει από τις παραπάνω περιοδικές εκδόσεις. Ούτε, κατά μείζονα λόγο, επικαλείται συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία να είναι δυνατόν να συναχθεί ότι έχουν, όπως ο ίδιος

προβάλλει, «προκληθεί διώξεις» εις βάρος του για τις παραπάνω δραστηριότητες. β) Ανεξαρτήτως του ότι ο αιτών δεν είχε προβάλει με την προσφυγή του ισχυρισμούς περί σχέσεων του ίδιου ή της συζύγου του με κουρδικές οργανώσεις (σχετική μνεία γίνεται μόνον στην προσφυγή που άσκησε ο αιτών κατά της μνημονευθείσης στη δεύτερη σκέψη πράξεως απελάσεώς του), τα όσα προβάλλει σχετικώς, με το δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως, δεν θα μπορούσαν, πάντως, να στοιχειοθετήσουν, κατά πιθανολόγηση έστω, δικαιολογημένο φόβο διώξεως, εφ' όσον, και πάλι, κανένα συγκεκριμένο πραγματικό περιστατικό δεν επικαλείται ο αιτών για να τεκμηριώσει τη φιλοκουρδική δράση του ίδιου ή της συζύγου του ούτε διευκρινίζει το αντικείμενο ή τις συνθήκες εκδόσεως μιας, έστω, από τις «δεκάδες καταδικαστικές αποφάσεις» που έχουν, κατά τους ισχυρισμούς του, εκδοθεί εις βάρος της τελευταίας. γ) Εν όψει της ελλείψεως συγκεκριμένων ισχυρισμών, ικανών να στοιχειοθετήσουν δικαιολογημένο φόβο διώξεως για λόγους συνδεόμενους με τις πεποιθήσεις του αιτούντος ή της συζύγου του, το γεγονός και μόνον ότι ο ανωτέρω λιποτάκτησε ενώ υπηρετούσε τη θητεία του και κινδυνεύει να διωχθεί ποινικά για την πράξη του αυτή, δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι υπάγεται στο προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης, εφ' όσον, κατά το άρθρο 1Α παράγραφος 2 της Συμβάσεως, όπως ισχύει, στο καθεστώς αυτό δεν υπάγονται όλοι εκείνοι που κινδυνεύουν να υποστούν ποινική δίωξη στη χώρα τους αλλά μόνον εκείνοι που κινδυνεύουν να διωχθούν, ποινικώς ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων.

7. Επειδή, με το κατατεθέν δικόγραφο προσθέτων λόγων, ο αιτών, προκειμένου να αποδείξει ότι στο πρόσωπό του συντρέχει δικαιολογημένος φόβος διώξεως για πολιτικούς λόγους, προβάλλει ότι με απόφαση του Δικαστηρίου Κρατικής Ασφαλείας της Τουρκίας, η οποία φέρεται εκδοθείσα την 16.9.1996, έχει καταδικασθεί σε ποινή καθειρίζεως 18 συνολικά ετών. Σύμφωνα με το διατακτικό της απόφασεως, το οποίο παρατίθεται σε μετάφραση στο εν λόγω πρόσθετο δικόγραφο, ο αιτών καταδικάσθηκε στην ανωτέρω ποινή επειδή «ανήκει στην εκτός νόμου ένοπλη τρομοκρατική οργάνωση IBDA-C» και κρίθηκε ένοχος «απόπειρας ένοπλης ανατροπής της ισχύουσας συνταγματικής τάξης». Τα ανωτέρω δεν ασκούν, όμως, επιρροή στην παρούσα δίκη, διότι, ούτε με την αρχική αίτηση υπαγωγής στο καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης ούτε με την προσφυγή που ασκήθηκε κατά της απορριπτικής του αιτήματος απόφασεως, επικαλέσθηκε ο αιτών ότι έχει εκδοθεί εις βάρος του η συγκεκριμένη καταδικαστική απόφαση για την οποία γίνεται λόγος στο δικόγραφο προσθέτων λόγων. Ο αιτών διατηρεί, βεβαίως, το δικαίωμα να υποβάλει αίτηση ενώπιον του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, κατά τα προβλεπόμενα σχετικώς στην παρατεθείσα ανωτέρω ειδική διάταξη του άρθρου 5 του ΠΔ 61/1999, με την οποία, επικαλούμενος ότι το ανωτέρω, νέο αποδεικτικό στοιχείο είναι κρίσιμο για την αναγνώρισή του ως πρόσφυγα, μπορεί να ζητήσει να διαταχθεί η εξ υπαρχής εξέταση της υποθέσεώς του, κατά τήρηση της σχετικής διαδικασίας που θεσπίζεται στα άρθρα 2 και 3 του Π.Δ. 61/1999 (πρβλ. και ΣτΕ 2656/2001, 3376/2001).

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την κρινομένη αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στον αιτούντα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσό των τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Νοεμβρίου 2001 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 13 Ιουνίου 2003.

Ο Πρόεδρος του Δ' Τμήματος
Μ. Βροντάκης

Η Γραμματέας του Δ' Τμήματος
Α. Τριάδη